

Scrisoare deschisă cătredactorul revistei Curierul Adventist

7 iunie 2002

Gili Cârstea

Stimate frate Moldovan,

În numărul din februarie al revistei pe care o conduceți ați publicat un articol intitulat „Este Dumnezeu în stare să pedepsească?” în care vă exprimați poziția cu privire la din ce în ce mai controversatul subiect al caracterului lui Dumnezeu în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii. [1]

Deși dumneavoastră vă desfățați în a bagateliza acest subiect, onorându-l cu ghilimelele de rigoare, doresc să vă reamintesc faptul că marea controversă care a început în ceruri avea ca subiect central exact adevărul despre caracterul Tatălui nostru, așa cum era el oglindit în lege. Este posibil ca dumneavoastră să fi auzit de el doar în ultimele decenii, dar dacă veți privi în urmă, cel puțin până la porțile Edenului, veți constata că istoria sacră este străbătută de disperarea lui Dumnezeu de a se face cunoscut poporului Său: „Israel nu Mă cunoaște” (Isaia 1,3).

Teologia pe care o apărați dumneavoastră a avut șansa să fie impusă popoarelor Europei în timpul evului mediu, iar noi putem analiza astăzi consecințele unei asemenea imagini despre Dumnezeu. De la A la Z (Abel la Zaharia, fiul lui Berechia – Matei 23.35) oameni au fost omorâți deoarece frații lor erau siguri că astfel aduc „o slujbă lui Dumnezeu” (Ioan 16.2), iar explicația pe care o dă Isus acestui comportament aberant este „pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine” (Ioan 16.3).

Poporul ales, păzitorii luminii și deținătorii adevărului sacru, au adus asupra omenirii cel mai mizerabil sortiment de beznă spirituală, făcându-i pe păgâni să-L privească pe Dumnezeu ca fiind un tiran. [2] Nebunia pe care noi o numim astăzi evul întunecat s-a născut și s-a hrănit tocmai dintr-o asemenea imagine despre caracterul lui Dumnezeu. Inchiziția nu a fost altceva decât întruparea fidelă a teologiei despre care dumneavoastră spuneți că rezultă clar din Biblie, că „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos.” Voi reveni asupra acestei uluitoare formulări.

Dumneavoastră spuneți:

„Se consideră că această 'lumină nouă' descoperă caracterul plin de bunătate al lui Dumnezeu, că trebuie vestită lumii în timpul nostru și că, în funcție de primirea sau respingerea acestei învățături, lumea va fi împărțită în două tabere: a celor ce Îl cunosc pe Dumnezeu cu adevărat și a celor ce Îi denaturează caracterul.”

Deși dumneavoastră îi desconsiderați, este adevărat că eu mă număr printre cei care consideră așa. Și am descoperit că mai este cineva care consideră la fel:

„Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale” (Parabole 283).

„În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului” (Review and Herald, 10 februarie 1891).

Nu credeți că ar fi instructiv să ne întrebăm ce concepție are omul firesc despre caracterul Tatălui și al Fiului?

Iată încă o afirmație a Spiritului Profetiei din categoria celor pe care le sortați la “se consideră”:

„Lumea este învăluită de întunericul necunoașterii lui Dumnezeu. Oamenii pierd cunoștința caracterului Său. El a fost înțeles greșit și interpretat greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare în puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătății, îndurării și a adevărului Său” (COL 415).

Vă rog să remarcați nuanța afirmației de mai sus. Sora White nu vrea să lase să se înțeleagă că întunericul care învăluie lumea se datorează unei lipse a cunoașterii lui Dumnezeu, ci a unei înțelegeri greșite și interpretări greșite a caracterului Său.

Acesta este exact subiectul nostru.

Este oare posibil ca cineva, cu Biblia în mână, să înțeleagă greșit și să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu? Priviți la sutele de biserici, culte, secte și grupări creștine care alcătuiesc Babilonul spiritual. Toate sunt sigure că Îl cunosc corect pe Dumnezeu și caracterul Său. Toate declară că Dumnezeu este dragoste. Toate își sprijină cunoașterea lui Dumnezeu pe Biblie, adică pe ce au scris “proorocii și apostolii,” cum spuneți dumneavoastră. Toate mărturisesc vehement că Isus Hristos este Mântuitorul lumii. Și totuși, “lumea este învăluită de întunericul necunoașterii lui Dumnezeu.” Cum este posibil? De ce se întâmplă așa?

Răspunsul este evident: Creștinismul modern, ca și Israelul de pe vremea lui Ilie, a “înțeles greșit și interpretat greșit” caracterul lui Dumnezeu. Și aceasta în ciuda faptului că studiază Golgota de două mii de ani.

Poporului nostru îi este foarte dragă ideea că Dumnezeu ne-a chemat să fim un al treilea Ilie, deși pare să nu înțeleagă implicațiile acestei misiuni. Nu numai că nu avem curajul să spunem lumii că se închină lui Baal, dar nu avem nici măcar conștiința că ar fi vreo deosebire între Hristos și Baal.

Una dintre explicațiile pentru care lumea creștină a “înțeles greșit și interpretat greșit” caracterul lui Dumnezeu se află în următoarea declarație a Spiritului Profeției:

“Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă” (GC 569).

Se prezintă aici trei domenii care au necesitat efortul permanent al lui Satana: a) caracterul lui Dumnezeu, b) natura păcatului, c) adevăratele puncte în dispută din marea controversă. Deși toate trei sunt vitale pentru încheierea mării controversate, și ar merita și efortul nostru permanent de a le înțelege, voi face scurte referiri la cel de-al doilea, natura păcatului.

Ce este păcatul? Cum afectează el viața inteligentă? Este el o decizie producătoare de moarte, luată în cel mai deplin sens al libertății, sau este o ofensă morală adusă autorității, care se vede astfel pusă în situația de a lua măsuri disciplinare?

Voi folosi două ilustrații:

Regia de distribuție a energiei electrice și-a extins rețeaua într-o localitate foarte izolată și avertizează pe beneficiari de pericolele la care se expun dacă vor atinge firele, “chiar căzute la pământ” cum sună un enunț de-al lor. Oamenii încep să dezbata avertismentul. Unii sunt de părere că Regia este egoistă și exclusivistă, dorind să păstreze doar pentru ea anumite privilegii. Din această cauză ea va lua măsuri de pedepsire contra tuturor celor care calcă regulile. Ei văd în această interdicție o ofensă morală. Alții sunt de părere că Regia nu va lua nici o măsură disciplinară contra călcătorilor legii, căci aceștia sunt morți mai înainte de a putea fi judecați și condamnați. Cine are dreptate?

Un alt caz. Nimeni nu contestă necesitatea sau utilitatea legii circulației. Ce reprezintă călcarea ei? O ofensă adusă legiuitorului care a emis legea? Să ne imaginăm că dintr-o dată acest legiuitor ar înceta să mai existe. Din acest motiv ar înceta să mai fie mortală călcarea legii? Am putea trece liniștiți pe roșu, deoarece nu am mai avea pe cine să supărăm?

Aceasta este dilema în care se află locuitorii planetei noastre, acoperită de bezna necunoașterii caracterului lui Dumnezeu. Am fost făcuți să credem că Dumnezeu, supărat pe noi că nu respectăm bunele reguli pe care le-a impus El, va

“pedepsi până la exterminare” pe toți cei care refuză oferta mântuitoare a Fiului Său. Iar apoi ne mirăm de ce lumea islamică refuză cu încăpățânare creștinismul, pe care îl percep ca pe o morală imorală.

Păcatul nu este o jignire adusă sistemului de guvernare al lui Dumnezeu, ci o despărțire voluntară de izvorul vieții, despărțire a cărei consecință finală este moartea. Să ne imaginăm, prin absurd, că viața ar putea continua, cumva, fără prezența Creatorului. În această situație, călcătorii legii divine ar continua să trăiască la infinit, deoarece nu mai are cine să-i nimicească pentru nelegiuirea lor? Este ca și cum am spune că atingerea firelor electrice nu mai produce moartea în ziua când conducerea regiei de electricitate ar fi demisă.

Un tată, preocupat de pericolul la care se expune copilașul lui încercând să introducă un cui în priză, și nereușind să-l convingă pe alte căi, recurge la ultima soluție, o urecheală zdravănă pentru neascultare. Speriat de perspectiva pe care o cunoaște deja, copilul se ține departe de priză. Zilele trec, amenințarea este repetată periodic, iar copilul devine matur la rândul lui. Tot ce știe el despre cuie și priză este că s-ar putea să aibă probleme cu urechile. Noi spunem că este vorba despre un om dezinformați. Ce ne facem însă atunci când tatăl continuă să creadă că urecheala este încă singura soluție pentru siguranța fiului lui ajuns la maturitate? Ce spectacol dezolant! Și totuși se întâmplă...

Articolul dumneavoastră citează un fragment pe care îl prezentați ca fiind un comentariu anonim, deși știți foarte bine că articolul din care l-ați luat nu este deloc anonim. El se numește “Ce este SLAVA care nimicește?” fiind publicat în buletinul numit “Domnul, neprihănirea noastră.” Argumentația dumneavoastră combate concluzia articolului meu, că “dragostea agape a lui Hristos descoperă dureros, mortal, natura ucigașă a păcatului.”

Ați putut ajunge la asemenea concluzii deoarece neglijați să răspundeți unor întrebări presante: Ce spune Ellen White că este slava lui Dumnezeu? Care este adevărul despre natura păcatului? Dacă milioanele de oameni care au pierit cataclismic ca urmare a mâniei lui Dumnezeu (vezi citatele biblice pe care le enumerați în articol) au fost pedepsiți pentru nelegiuirile lor, de ce mai trebuie să fie înviați la sfârșit, dacă “și-au distrus simțul moral și sunt cu totul insensibili față de lucrarea Duhului Sfânt”? Ce rost are să chemi la viață niște animale insensibile? Dacă tot au plătit cu viața nelegiuirea lor și nu mai au simț moral, la ce le-ar folosi să asiste la încă o prezentare a dragostei lui Dumnezeu în Hristos, pe care nu au apreciat-o nici atunci când mai aveau simț moral?

Căutați în toată această istorie nebună a păcatului, și nu veți găsi nici o civilizație, oricât ar fi fost ea de crudă, care să practice o asemenea dublă pedepsire. Nici chiar Nero nu a procedat cu dușmanii lui așa cum înțelegeți dumneavoastră că va face Dumnezeu în final.

Va trebui să vă decideți: Ori nimicirile pe care le dați exemplu din trecut nu au fost o pedeapsă de la Dumnezeu, ori nimicirea din final nu este o acțiune de nimicire a lui Dumnezeu.

Am observat că vă place mult să insistați pe dreptatea lui Dumnezeu. După ce criteriile funcționează dreptatea dacă nu există o lege? Chiar dumneavoastră recunoașteți că Dumnezeu nu este arbitrar. Mai știți vreo lege după care operează Creatorul, afară de legea veșnică din care nu se va schimba o frântură de slovă?

Este adevărat că Biblia este plină de pasaje care spun „clar” cum Dumnezeu a intervenit să nimicească pe vrăjmașii lui Israel, iar uneori chiar pe Israel. Tot așa, sora White descrie și explică aceste pasaje în același limbaj al nimicirii și distrugerii. Sunt unele locuri în Scriptură unde se spune tot la fel de clar că Dumnezeu minte, că folosește amăgirea și stârnește pe îngeri ca să înșele și săucidă. Într-un loc se spune că toate nenorocirile care se întâmplă într-o cetate sunt făcute de Dumnezeu. Ba există locuri în care se spune că El a creat răul.

Într-una dintre cărțile Bibliei (Iov) se țin prelegeri lungi despre pedeapsa lui Dumnezeu și caracterul Său, a căror inspirație vine de la un „duh... cu o înfățișare necunoscută” (capitolul 4). Poate vi s-a întâmplat și dumneavoastră să auziți vorbitori contemporani care prezentau poporului cuvântul Domnului, dar îl citau pe Elifaz sau pe Bildad. Pentru astfel de spectatori ai marii controversă, tot ce vine de sus este de la Dumnezeu, uitând că mai sunt unii care fac să cadă foc din cer. Eu înțeleg perfect și nu mă deranjează felul în care slujitorii lui Iov prezentau originea calamităților care s-au abătut peste familia lui. Dar este inacceptabil ca slujitorii de azi, care au privilegiul primelor 12 versete din capitolul unu al cărții lui Iov, să vadă lucrurile în aceeași lumină ca prietenii lui Iov.

Dumneavoastră faceți parte din elita teologică adventistă din România. Vă rog să vă imaginați o clipă printre ucenicii Domnului, atunci când nu au fost primiți să poposească într-una dintre localitățile samaritenilor. Ucenicii erau cunoscători ai Scripturii, erau zeloși pentru cauza lui Dumnezeu și se numărau printre cei mai favorizați oameni de pe pământ, în compania directă a Dorinței Veacurilor. Ce reacție ați fi avut atunci când colegii dumneavoastră mai titrați, Ioan și Iacob, au cerut permisiunea să trimită foc din cer peste acei amărăți din Samaria, „așa cum a făcut Ilie”? V-ați fi alăturat acestei cereri legitime? Ați fi argumentat în favoarea ei, spunând că Scriptura este clară în legătură cu acest subiect? Ați fi citat versetele pe care le prezentați în articol? Mai mult, după mustrarea Învățătorului, ați fi recunoscut că spiritul care vă însuflețește este cel care a făcut eforturi permanente de a „reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă”? Sau ați fi continuat să susțineți că Scriptura este clară și că ați înțeles-o corect?

De ce acest limbaj întunecat care străbate Scriptura de la un capăt la altul? Pavel încearcă și el să explice fraților lui evrei situația în care se găsesc. El le reproșează că ei sunt mulțumiți cu forma, dar le scapă conținutul, iar cheia în toată această dilemă este “cuvântul despre neprihănire.” În termenii noștri, nu au reușit să înțeleagă legătura vitală între neprihănirea lui Hristos și caracterul lui Dumnezeu. Vă rog să citiți nenumăratele pasaje unde EGW explică ce este neprihănirea lui Hristos. [3] După definiția ei, este caracterul lui Dumnezeu. Acesta

a fost punctul central al misiunii lui Hristos – descoperirea caracterului lui Dumnezeu. Iată un pasaj semnificativ din Semnele Timpului, 20 ianuarie 1890:

„Hristos a venit pentru a-L face cunoscut pe Tatăl. Noi vedem în El chipul Dumnezeului nevăzut. El a îmbrăcat divinitatea Sa cu omenescul, și a venit în lume pentru a îndepărta concepțiile greșite despre caracterul lui Dumnezeu, pe care le-a implantat Satana în mințile oamenilor. Noi nu puteam privi slava descoperită a lui Dumnezeu în Hristos și să trăim; tocmai de aceea El a venit înveșmântat în omenesc, pentru ca să ne putem apropia de Răscumpărătorul nostru. Suntem chemați să privim la Domnul Dumnezeu nostru în persoana Fiului Său. Hristos a venit în haina naturii omenești, slava Sa fiind acoperită de omenesc, pentru ca omul pierdut să poată comunica cu El și să trăiască. Prin Hristos putem înțelege ceva despre Cel plin de slavă și sfințenie. Isus este scara tainică pe care putem urca pentru a privi slava Dumnezeului infinit. Prin credință Îl vedem pe Hristos stând între omenire și divinitate, făcând legătura între Dumnezeu și om, între pământ și cer.”

Vă rog să notați felul fascinant în care EGW încheie acest articol.

În întreaga istorie sacră Dumnezeu a trebuit să se acopere, pentru ca „omul pierdut să poată comunica cu El și să trăiască.” Așa se explică limbajul întunecat, „acoperit,” din Vechiul Testament. La împlinirea vremii, Fiul Său a fost obligat din nou să acopere slava lui Dumnezeu, insuportabilă chiar pentru ucenici. Iar acum, la sfârșitul timpului, spre disperarea Sa, Dumnezeu trebuie să continue să Se acopere, cu consecințele catastrofale care decurg de aici. În condițiile prezente de înțelegere a caracterului lui Dumnezeu, îngerul din Apocalips 18 nu are absolut nici o șansă.

Deși se pare că teoretic sunteți de acord cu afirmația serei White că „forța constrângătoare în toate formele ei nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana,” totuși argumentele pe care le aduceți susțin din plin concluzia uluitoare la care ajungeți: „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos.”

Eu nu cunosc o forță mai constrângătoare decât amenințarea cu moartea. Dacă este cum spuneți dumneavoastră, dacă Dumnezeu vrea să ne treacă din împărăția lui Satana în împărăția Sa sub amenințarea cu exterminarea, atunci toată demonstrația pe care a făcut-o Fiul Său aici pe pământ nu a fost decât circ de prost gust. Să acceptați un sacrificiu cu consecințe veșnice spre a demonstra dragoste, când în realitate argumentul este exterminarea, este cel mai prost exercițiu de logică pe care îl poate găsi cineva. Descrierea pe care o faceți dumneavoastră este corectă. Numai că ea îl reprezintă pe Baal și nu pe Mântuitorul nostru, iar dumneavoastră faceți această confuzie deoarece nu știți că „Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu attribute satanice, în totală contradicție cu adevărul” (RH 10.02.1891).

Sub amenințarea cu exterminarea se pot obține multe lucruri. Unul singur nu se poate: dragostea. Iar dumneavoastră vreți să spuneți bisericii că dragostea obținută sub amenințarea cu moartea este acceptabilă în împărăția lui Dumnezeu.

Există în Biblie o descriere a unei situații de la încheierea istoriei pământului unde oamenii sunt amenințați că vor fi pedepsiți până la exterminare dacă nu se vor închina fiarei (Apocalips 13.15) apoi, un capitol mai departe, aceiași oameni sunt amenințați că dacă se închină fiarei vor fi „chinuiți în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.” Dintr-o asemenea dilemă nu se poate ieși decât dacă înțelegem corect ce este mânia balaurului și ce este mânia Mielului. [4] Dacă mânia Mielului înseamnă același lucru ca și mânia balaurului, ne așteptăm o viață veșnică extrem de sumbră.

Chiar titlul articolului dumneavoastră induce confuzie. Întrebând dacă este Dumnezeu „în stare să pedepsească” insinuați că unii ca mine ar dori să propună bisericii un Dumnezeu neutru, blajin și permisiv, în spatele căruia iubitorii de păcat aiurează în plăceri nepermise. [5] Eu sunt unul dintre cei care cred că Dumnezeu chiar pedepsește, numai că o face într-un fel mult mai eficient decât crede teologia adventistă. El pune cărbuni aprinși în capul dușmanilor Săi pe calea cea mai productivă și conformă cu neprihănirea: iubindu-i și făcându-le bine (Romani 12, 20; Matei 5, 44-45).

Este adevărat că poporul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei nu a înțeles și nu a reacționat decât la limbajul biciului, și se pare că nici generația prezentă nu a depășit acest nivel. O prezentare a caracterului lui Dumnezeu așa cum îl văd eu s-ar putea să ne facă să pierdem majoritatea zdrobitoare a membrilor noștri, dar sigur vor rămânea destui de partea lui Dumnezeu care să vadă ziua ispășirii pentru cei vii, atrași de dragostea jertfitoare a lui Dumnezeu descoperită în Hristos. Dar această teologie în care Dumnezeu „a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos” nu va produce niciun candidat la ploaia târzie, deoarece obediența care vine din amenințarea cu moartea este absolut inacceptabilă în împărăția lui Dumnezeu. Dar nu numai atât. O astfel de imagine despre Dumnezeu nu poate încheia marea controversă, deoarece ea perpetuează minciuna inițială a lui Satana că păcatul nu omoară pe nimeni. [6]

Pe mine nu mă deranjează faptul că dumneavoastră vă simțiți privilegiat să mai țineți biberonul la gura corpului pastoral din România doi-trei ani în plus. Ce mă tulbură și mă face să atrag atenția asupra acestor subiecte controversate este faptul că îi faceți pe oameni să creadă că acesta este „laptele duhovnicesc” fără de care se vor anemia serios. Cel puțin de când urmăresc eu scena teologică din țara noastră, singurele lucruri care s-au schimbat în domeniul adevărului prezent au fost forma și culoarea biberonului. Iar eu, în naivitatea mea, așteptam să văd pe masa poporului – care ar trebui să fie Curierul Adventist – cuvântul despre neprihănire, prezentat de acele minți care, prin întrebuintare, s-au deprins să deosebească binele și răul. [7]

În finalul articolului vă exprimați dorința după o lumină nouă care să nu fie în contradicție cu ceea ce au spus proorocii. Din păcate o asemenea lumină nu are nici o șansă de supraviețuire în actualul climat teologic, deoarece noi, ca popor, am avut o percepție greșită despre ce au spus proorocii chiar la subiectul pentru care Dumnezeu ne trimite lumină. În acest sens este ea nouă. EGW spune că ucenicii Domnului erau socotiți periculoși de către preoți și cărturari deoarece „aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice” (TM 70). Aștept, frate Moldovan, să călcați pe urmele celor pe care îi numiți apostolii Domnului. Pentru moment, eu vă descopăr printre cei cărora se adresa EGW în cuvintele următoare:

“Există unii care se laudă cu marea lor precauție în a primi “lumină nouă,” cum o numesc ei. Dar ei sunt orbiți de vrăjmașul și nu pot discerne lucrările și căile Domnului. Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false. Oameni care ar fi putut fi de mare ajutor dacă învățau de la Hristos și înaintau din lumină în lumină, au devenit piedici reale, mereu gata să pună la îndoială, risipind timp prețios fără să contribuie la ridicarea spirituală a bisericii. Ei provoacă îndoială și teamă. Ei amăgesc mințile, făcând pe oameni să accepte sugestii care nu sunt sigure. Ei nu pot vedea mai departe, nu pot discerne concluzia logică a problemei. Puterea lor morală se risipește pe lucruri ne semnificative; ei văd un atom cât o lume, și o lume cât un atom” (Special Testimonies A01B 8 p.12).

“Nu sunt decât puțini cei care înțeleg solia îngerului al treilea; și totuși, aceasta este solia pentru acest timp. Este adevăr prezent... Însoțitorul meu a spus: “Mai este multă lumină care trebuie să strălucească din Legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei” (Manuscris 15, 1888).

[1] Este absolut regretabil că dumneavoastră și unii dintre colegi legați discuția despre caracterul lui Dumnezeu de agitația produsă de Odihna de Sabat. Doresc să vă asigur că nu am nicio simpatie pentru teologia acestui grup de oameni. Mă întristează și pe mine că unii dintre membrii bisericii noastre li se alătură fără niciun pic de discernământ. Multe dintre credințele lor sunt mai mult decât lipsite de orice sens. Dar aceasta nu înseamnă că tot ce cred și publică ei reprezintă erezie curată. De fapt, nu cunosc nici o grupare creștină care să fie complet eronată. Există destul de mult adevăr chiar în poziția pe care a prezentat-o Satana în marea controversă. Nu ar fi exclus ca Satana, văzând că acest subiect – distrugător pentru el – nu mai poate fi evitat în România datorită soliei neprihănirii lui Hristos, l-a introdus pe o pastilă otrăvită, asigurându-se că astfel nu se va mai atinge nimeni de el. Și se pare că aproape a reușit.

Poziția pe care o combateți dumneavoastră este însă puternic susținută de stimați și onorați profesori universitari adventiști, loiali bisericii întreaga lor viață. Unul dintre ei este A.Graham Maxwell, ale cărui casete audio au stat ani de zile în arhivele Uniunii Române (dacă nu or fi și acum acolo). El și-a făcut misiunea vieții din a prezenta bisericii „o privire asupra caracterului Tatălui nostru Ceresc în contextul mai larg al mării controversă” cum obișnuiește el să spună. Poate că FTWright a învățat foarte multe de la el. Vă rog insistent să ascultați seria de predici a lui A.Graham Maxwell intitulată „Conversations about God.” Îmi pare rău să văd cum vă luptați cu cei șapte pitici de peste drum, când în realitate uriașul pe care trebuie să-l combateți se află chiar în ograda noastră. (Alte serii audio, de același autor, pe care le puteți găsi la Uniune: „Another Look at God,” „Servants or Friends,” „The Mystery of the Missing Minneapolis Manuscripts,” „Faith, Righteousness and Inquiry” și „Who Really Won at Minneapolis”).

[2] EGW – Desire of Ages 37 (The Fulness of Time): „Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelie adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran.”

[3] vezi articolele de la adresa: www.gsm1888.ro/articole.htm în special „Neprihănirea lui Hristos.”

[4] vezi articolul „Mânia lui Dumnezeu” de la aceeași adresă.

[5] idem, articolul „Dumnezeu pedepsește.”

[6] Cea mai mare parte din vina pentru percepția greșită pe care o are creștinismul despre caracterul lui Dumnezeu provine dintr-o concepție eronată despre natura păcatului. Dacă este adevărat că „hotărât că nu veți muri,” cum a spus Satana la început, atunci trebuia găsită o soluție pentru eradicarea nelegiuirilor, pe care păcatul lor nu îi omora. Iar soluția a fost o incursiune de nimicire din partea lui Dumnezeu. Din acest motiv, v-aș ruga să faceți un studiu și să scrieți un articol despre natura păcatului.

[7] Nimeni nu poate deosebi între bine și rău fără lege. Singura frontieră dintre fărădelege și neprihănire este legea. Afirmății de genul că poți călca legea dacă o faci cu dragoste și milă, sau dacă ai o poziție privilegiată în univers, spulberă această frontieră și ne plasează în domeniul arbitrariului.